

GLE DAMO

V slogu mrakobnega speva preganjanim

Uprizoritev *Kdo se boji črnega moža*, ki je pod režijsko taktirko igralca, plesalca in režiserja Ivana Peternelja minuli četrtek premierno zaživela na velikem odru **SNG Nova Gorica** v koprodukciji z Zavodom MN Produkcija, zaznamujeta tako impresivna vizualna podoba kakor močna koreografija.

NOVA GORICA ▶ **Ivan Peternelj** je v gledališkem svetu bolj znan kot igralec Slovenskega mladinskega gledališča, ob tem pa še kot plesalec in sodelavec v mnogih zunajinstitucionalnih gledaliških in plesnih projektih.

Na oder novogoriškega gledališča prinaša svoj edinstveni čut za lepoto. Vizualna in zvočna podoba tokratne uprizoritve sta zasnovani v slogu mrakobnega speva preganjanim. Igra poteka tudi globoko v notranjosti odra, kar je nasprotno aktualnim trendom uprizarjanja, a je prav to dobrodošla scensko-režijska osvežitev (scenografijo podpisuje **AVGUS**).

Pri poskusu artikulacije problema ima predstava nekaj težav: deli besedil so nanizani drug ob drugem brez neposredne medsebojne povezave (dramaturgija je delo **Te-reze Gregorič**). Slednje ne bi bilo moteče, če bi za izbranimi odlomki stali trdnejši, predvsem pa jasnejši argumenti. Odlomki iz del **Daneta Zajca**, **Charlesa Baudelaira**, **Gregorja Strniše**, **Ingmarja Bergmana**, **Williama Shakespeara** in **Alberta Camusa** so predvsem izjave, ki sodijo vsaka v povsem svoj kontekst, brez neposredne zveze s sedanjo, torej s povsem konkretno slovensko in evropsko situacijo, na katero se nanaša vizualna podoba gledališkega dogodka.

Iz recitacije Reke iz Zajčevih *Otrok Reke* (interpretira jo **Marjuta Slamič**) namreč težko razumemo vso dilemo tega besedila. Skozi predstavo se izkaže tudi, da je takšni uprizoritveni formi veliko

bližje poezija kot dramatika, ker neposredni nagovor občinstva ustvarja intimnejše vzdušje in so zato epski in dramsko-pripovedni elementi prej moteči kakor zares učinkoviti (recitiranje pravil, uprizarjanje *Rdeče kapice*).

V uprizoritvi je inovativna uporaba luči, poleg skromne osvetljave pa mrakobno vzdušje ustvarja tudi kostumska zasnova temnih barv, ki ji pestrost dodaja raznolikost uporabljenih materialov (kostumografinja je **Barbara Stupica**).

V vokalnem izvajanju je zelo prepričljiva **Ana Facchini**, v gibalnem plesalca **Nastja Bremec** in **Michal Rynia**, ki sta za predstavo ustvarila tudi koreografijo, vendar je ta problematična. Kje namreč najprej pride do jecljanja ob pojavu tujstva, če ne ob fenomenu govora in gibanja? Zakaj torej konstantna, mehanska ponavljanja?

Postane tujec v svoji otopelosti podoben stroju? Plesalca sledita virtuoznosti, vendar zanemarita prav problem popolnosti gibalnega izvajanja, kar je konceptualno izhodišče, ki ga sodobni ples tematizira že vsaj petnajst let.

Razmerja dominacije in hierarhije niso izprašana niti v primeru igralske interpretacije Shakespeara v angleškem jeziku, ki pa je v kolektivni zavesti veliko bolj prisoten kot jezik monopolistov in s tem proizvajalcev tujcev in tujstva kot simbol Shakespeara. Če si je predstava že zadala operiranje na bolj simbolni ravni, bi pričakovali več takšnih vsebinskih prevetritev in tovrstnega študija vsaj enega od načetih vidikov tujstva.

Celotna vizualna in zvočna podoba predstave je, skupaj z idejno zasnovo, naravnana k zares izvirni uprizoritveni matrici. A na ravni uprizarjanja ostaja žal pri drobcih, od katerih ni nobeden zares razvit, medsebojne povezave so krhke in celota temu primerno ni zares prepričljiva. **ANJA BAJDA**

Marjuta Slamič (levo) in Nastja Bremec v uprizoritvi *Kdo se boji črnega moža*, kjer se poezija prepleta s plesom.